

ת"ד 7054/02/17 - מדינת ישראל נגד עמרי עג'מי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 7054-02-17 מדינת ישראל נ' עג'מי

לפני כבוד השופטת הגר אדרי

המאשימה:

נגד

מדינת ישראל

הנאשם:

עמרי עג'מי

ע"י ב"כ עו"ד דימה קריביצקי

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשם וזאת מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו אחריות לתאונת דרכים בנסיבות של נהיגה בחוסר זהירות, עבירה לפי תקנה 21 (ג) לתקנות התעבורה, פניית פרסה תוך סיכון עוברי דרך, עבירה לפי תקנה 44(א) לתקנות התעבורה, התנהגות הגורמת נזק, עבירה לפי תקנה 21 (ב) (2) לתקנות התעבורה וכן גרימת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 9/9/15, סמוך לשעה 22:00, נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג סקודה בחולון, ברח' הפלד מכוון מזרח למערב והגיע סמוך לבית מספר 14. אותה העת, סמוך לאותו מקום, מול כיוון נסיעת הנאשם נהג בני

עמוד 1

מנחם, רכוב על אופנוע [להלן: "הנהג המעורב"].

נטען כי הנאשם נהג בחוסר זהירות, החל לבצע פניית פרסה, לא נתן דעתו לדרך וגרם לתאונת דרכים בכך שפגע בנהג המעורב. כתוצאה מהתאונה, כלי הרכב ניזוקו ונגרמו חבלות של ממש לנהג המעורב בדמות שבר בקרסול ימין, בוצעה רדוקציה, הנהג המעורב אושפז ועבר ניתוחים לקיבוע השבר.

הנאשם כפר במיוחס לו ובכלל זה גם בכיווני הנסיעה הרשומים בכתב האישום ונשמעו הראיות.

מטעם המאשימה העיד רס"ב נועם לוי, עת/1, בוחן תנועה, אשר ערך את המסמכים הבאים: חוו"ד מומחה (ת/2), תע"צ (ת/3), תרשים (ת/4), תצ"א (ת/5) וסיכום חקירה (ת/6).

עודה עידמטעם התביעה הנהגה הרכבה מעורב, מרמנחם בני, עת/2.

בהסכמת הצדדים הוגשדו"ח פעולה שערך רון יגאל (ת/1).

מטעם ההגנה העיד הנאשם, עה/1.

לאחר שבחנתי את העדויות והראיות בתיק, הגעתי לכלל מסקנה כי נותר ספק סביר באשר לשאלת אחריות הנאשם לתאונה ומספק שכזה, דין הנאשם ליהנות.

למעשה מצויה בפניי גירסה מול גירסה של שני גוונים מעורבים כאשר התביעה מבקשת את הרשעת הנאשם עליסוד הסתמכות על עדות הנהג המעורב.

מדובר בתיק "הצמדה", הבוחן לא ביקר בזירת התאונה בזמן אמת וערך את המסמכים שערך על סמך עדויות שגבה לאחר התאונה. נזכיר: מועד התאונה - 9/9/15, עדות הנאשם נגבתה ביום - 30/5/16, חוו"ד בוחן נערכה ביום - 21/8/16 וכתב האישום הוגש לביהמ"ש ביום 31/1/2017.

חוו"ד הבוחן הסתמכה על עדויות הצדדים והיכרות עם מקום התאונה אולם, לא התבססה על ממצא עובדתיים ולכן יש חשיבות עצומה לבחינה דקדקנית של תוכן עדות הנהג המעורב כעד מהותי והבחינה תתבסס על עדות הנאשם עצמו.

דין והכרעה

בהכרעה זו אדרש למספר שאלות:

1. האם ניתן לקבוע כממצא עובדתי שהנאשם עבר את העבירה או שמא יש לקבל את גרסתו כי ביצע פניית פרסה כחוק, מהנתיב השמאלי בו עמד והנהג המעורב הוא אשר לא שמר מרחק, הגיח משמאלו, באותו נתיב נסיעה, עקף אותו וגרם לתאונה.

2. אדרש לבחינת גרסאות הצדדים: האם סטה הנאשם מנתיב נסיעתו הימני לנתיב השמאלי וגרם להתרחשות התאונה או שמא נסע הנאשם בנתיב השמאלי והנהג המעורב ביקש לעוקפו בנתיב זה וגרם

לתאונה.

3. אדרש לבחינה נוספת באשר למהי, אם בכלל, השפעת הטעות העובדתית שנעשתה בכיווני הנסיעה שהוזכרו בכתב האישום על יכולתו של הנאשם להתגונן ועל שאלת אשמתו או חפותו.

ביצוע העבירה - ניתוח הראיות:

בהתייחס לשאלה הראשונה:

כעולה מחוות הדעת של הבוחן מיום 21/8/16, המדובר בתאונת סטייה. הבוחן שלל היתכנות לכך שהנהג המעורב נסע בנתיב הנגדי כמו גם שלל אפשרות של זיגזוג של הנהג המעורב בטווח כזה ובמהירות. חוות דעתו נסמכה אך על נתונים אלה אולם מאוחר לכתובת חוות דעתו וביום 11/1/17, הגיש הבוחן מסמך סיכום תיק ובו קיים פירוט נוסף בעניין תוך שהבוחן פירט את עדויות הנאשם, הנהג המעורב, נוסע ברכב הנאשם ודו"ח הפעולה של הסיור. במסקנות מסמך זה, ציין הבוחן כי המחלוקת היחידה בתיק זה היא היכן נסע רכב הנאשם. בניסיונו להגיע לחקר האמת בשאלה זו, העלה תהיה בסיכום זה: "לדברי נהג הרכב הפרטי הבחין ברוכב האופנוע דרך מראה ימנית אם כך מדוע שיעקוף אותו משמאל כאשר הרוכב בנתיב השמאלי בצד ימין של הנתיב, יכול לעבור אותו מימין שהוא נתיב ריק". דברים אלה באים בסתירה לעדותו הרציפה של הנאשם כי הסתכל במראות הפנימית והימנית ובהמשך ציין כי הסתכל במראות (כעולה מעדותו במשטרה, עמוד 2, שורות 5 ו-15). הנה כי גם לפי עדות הנאשם לא ניתן לדעת מיקום מדויק של הנהג המעורב, שכן טוען שהבחין בו מאחור מימינו אולם לא ניתן לדעת באיזה נתיב הבחין בו.

הטענה לפיה הנאשם נסע בנתיב הימני מבין שניים, סטה לנתיב השמאלי, ביצע פניית פרסה בקשת רחבה לא נבדקה, לא אומתה ולא ניתן לקבלה כמות שהיא ללא קבלת חיזוק מה לטענה. אין לו לביהמ"ש דבר מלבד מסקנות הבוחן וגרסאות הצדדים ולאחר בחינתם לא יכולתי להכריע באופן חד משמעי כי עדיפה עליי גרסת הנהג המעורב על פני גרסת הנאשם ולכן היה צורך בממצא עובדתי אחר המחזק גרסה זו או אחרת בכדי להכריע, דבר שלא היה בנמצא.

בהתייחס לשאלה השנייה:

הנאשם טען למן הרגע הראשון, עוד בחקירתו במשטרה כי נסע בנתיב השמאלי במטרה לבצע פניית פרסה, הסתכל במראות, הבחין בנהג המעורב מאחוריו, החל לבצע את פניית הפרסה כאשר הנהג המעורב סטה שמאלה, עקף אותו משמאל וגרם לתאונה. גרסתו זו מוצאת ביטוי גם בדו"ח פעולה ראשוני ממקום העבירה, שנכתב ע"י סמ"ש רון יגאל וסומן ת/1. הנאשם חזר על גרסתו זו גם בעדותו בביהמ"ש.

הנהג המעורב העיד בביהמ"ש כי נסע בנתיב השמאלי מבין שניים כאשר הבחין ברכב הנאשם בצד ימין 100 מטר לפניו בנסיעה איטית: "...תוך כדי עניין של שנייה ביצע פניית פרסה וכבר לא יכולתי לעשות כלום ונכנסתי בו בצד השמאלי של הרכב שלו... עניין של מטרים שהבנתי שאין לי כבר מה לעשות. הרכב מולי". גם מעדות זו, לא ניתן ללמוד מיקום הרכבים ואף את כיוונם. הנהג המעורב לא ציין בבירור באיזה נתיב נהג הנאשם, לא ציין כי הנאשם סטה מנתיב לנתיב, לא ציין במפורש כי הנאשם ביצע פניית פרסה בקשת רחבה אלא ציין כי הבחין ברכב מאט מולו ומבצע פרסה. אם כך

הם פני הדברים, מדוע לא נהג משנה זהירות ושמר מרחק? זאת ועוד, הנהג המעורב לא תיאר סטייה שלו עצמו לנתיב הנגדי וגרסתו לא תורמת לאי ודאות של זירה ללא ממצאים עובדתיים.

בהתייחס לשאלה השלישית, פגיעה ביכולת הנאשם להתגונן:

כתב האישום מתאר עובדה מהותית שגויה: בסעיף 3 לעובדות מתואר כיוון נסיעת הנהג המעורב ככזה שהיה מול כיוון נסיעת הנאשם, בעוד שניתן לראות בחו"ד הבוחן כמו גם בעדויות הצדדים בביהמ"ש כי לא כך היה. הנהג המעורב נסע מאחורי רכב הנאשם.

יכול ופגם זה פגע ביכולתו של הנאשם להתגונן, שעה שהגנתו התבססה על התמודדות עם עובדות כתב האישום אולם, במכלול הדברים, לעניות דעתי אין הדבר משמיט את הבסיס לאישום אלא מוסיף לאי הבהירות באשר לאופן התרחשות התאונה.

שעה שיש בפניי שתי גרסאות ללא חיזוק לאף אחת מהן, הפרט העובדתי ביחס לכיווני הנסיעה נוגע לליבת כתב האישום היות ושאלת מיקום הרכבים בנתיבים ואפיון הסטייה בין הנתיבים הינה שאלה מכרעת לבירור קרות הדברים לאשורם.

כאשר קיימת מחלוקת עובדתית על יסודות העבירה, יש משום טעות זו בכתב האישום, בתיאור כיווני הנסיעה, משום פגיעה בצורה כלשהי ביכולת הנאשם להתגונן.

כיוון נסיעת הנהג המעורב הוא פרט מהותי בהבנת התרחשות התאונה והגורם לה. בחינת ההנחה כי רכב הנאשם סטה מנתיב ימין לנתיב שמאל תוך כדי ביצוע פרסה בהחלט מניחה מצע לאשמת הנאשם אולם, גם בקבלת הנחה זו, לא היה בנמצא הסבר הגיוני להתרחשות התאונה בנתיב הנגדי. גם הנהג המעורב לא טען כי סטה או ברח שמאלה בשל סטיית רכב הנאשם לכיוונו כמו גם לא להדפה שלו לנתיב הזה ולכן, נותרה קרקע פורייה לקבלת הגרסה הנוספת של הנאשם כבעלת היתכנות ומכאן, קונן הספק בליבי.

בהינתן מכלול הנסיבות שבהן הבוחן העיד כי לא יכול לדעת באיזה נתיב נסע הנאשם אולם, הרחיב תשובתו בכך שמהיכרותו את המקום נהגים מבצעים שם פניית פרסה רחבה מהנתיב הימני (עמ' 4 לפרוטוקול מיום 6/11/17, שורות 17-20) איני יכולה להסתמך על השערתו זו ולייחס אותה למקרה שבפניי ולכן, דין הנאשם ליהנות מן הספק.

לא נעלמה מעיני עדותו של הבוחן בכך שמבחינתו האחריות לתאונה היא מוחלטת והיא רובצת לפתחו של הנאשם בכך שביצע פניית פרסה (עמוד 7 לפרוטוקול מיום 6/11/17, שורות 1-5). לאור דברים אלו, בחינתו של הבוחן את גרסתו הראשונית של הנאשם לקרות התאונה לא מוצתה ולא ניתן לאורה לאשש או להפריך גרסתו זו.

הנאשם העיד כי עצר רכבו בנתיב השמאלי לפני ביצוע פניית פרסה, כי הבחין בנהג המעורב מאחוריו וכי הכביש היה יחסית ריק והנהג המעורב ביקש לעקוף אותו בתוך הנתיב השמאלי.

הלכה שהשתרשה זה מכבר בכל הנוגע לחקירת תאונות דרכים, היא כי על חוקרי תאונות הדרכים של המשטרה לחקור כל טענה סבירה ואפשרית שמעלה נהג הנוגעת לתאונה, שיש בהוכחתה משום ראייה לזכותו, ובנוסף, אי חקירת טענת הנהג יכולה לעלות עד כדי "מחדל חקירה" המצדיק במקרים מסוימים אף את זיכוי שהרי, בוחני המשטרה הם גוף מקצועי המוכשר בחקירת זירת תאונות דרכים, והם אלו אשר מגיעים מיד לזירת התאונה, זירה שניתן לחקור לרוב זמן קצר לאחר התאונה. כפועל יוצא, הנהגים צריכים להסתמך אך ורק על עבודת הבוחנות הנערכת על ידי בוחני המשטרה. לאור האמור, עבודת הבוחנים צריכה להיות אובייקטיבית ולכלול בדיקה של טענות נאשמים ושל כל אחד מן המעורבים, במסגרת הסבירות.

בע"פ 5386/05 בילל אלחורטי נ' מ"י, [פורסם במאגרים] קבע ביהמ"ש העליון [כב' הש' רובינשטיין]:

" ואולם במדינת חוק מתוקנת, כפי שמבקשים אנו להיות, הציפיה היא כי התביעה תפרוש בפני בית-המשפט תשתית ראייתית רחבה, וכי בהדריכם את החוקרים על גורמי התביעה, הפרקליטות או התביעה המשטרית, לדרוש כי ככל הניתן לא תונח אבן רלבנטית שאינה הפוכה. חרף העומס המוטל על גורמי האכיפה אין מקום להתעלמות מכלל זה, והבקרה התביעתית צריכה לכלול אותו, ובמקרים רבים כך אכן קורה".

דעתי היא לא כדעת ב"כ הנאשם באשר להימצאות מחדלי חקירה היורדים לשורשו של עניין אלא לכל היותר מדובר ב"אי מיצוי חקירה" ע"י המשטרה ואין הם מובילים להשמטת האישום בשלבים הראשונים של התיק.

(ראה גם ספרו של הש' יעקב קדמי, על הראיות, חלק שני (תש"ע - 2009), עמ' 700).

סוף דבר

מצאתי	לא	התיק,	נתוני	וניתוח	העדויות	שקילת	לאחר
ביטחון ראיתי דרוש בכדי להטיל על כתפיו של הנאשם את האחריות לקרות התאונה מבלי שיוותר ספק סביר.							

המדובר בעדויות סותרות של הנאשם והנהג המעורב, זו מול זו, ללא עדויות חיצוניות תומכות, ולמעשה מדובר בגרסה מול גרסה. מאחר ואין עדי ראיה ניטרליים לתאונה, היות ומדובר בתיק שבו לא יצא בוחן לשטח בזמן אמת ולאור העדויות שהוצגו בפניי, לא היה באפשרותי להעדיף גרסה אחת על פני האחרת.

לאור האמור, הגעתי לכלל מסקנה כי נבצר ממני להכריע בין גרסאות הצדדים לחובת הנאשם ברמה הנדרשת במישור הפלילי, היינו מעל לכל ספק סביר ולפיכך, זיכיתי את הנאשם מחמת הספק.

המזכירות תעביר העתק הכרעת הדין בדחיפות לצדדים.

ניתנה היום, י"ט אדר תשע"ח, 06 מרץ 2018, בהעדר
הצדדים.